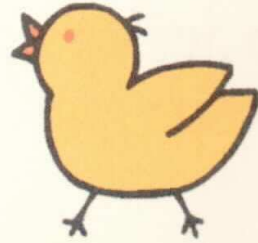

מִי רָאָה אֶת הָאֶפְרוֹחַ ?

שירים לילדים

טאת
יצחק לבנה

ציירה
תרצה

על המחבר

יצחק לבנה (בלינקר) נולד במושב מרחביה בא' בתשרי תרפ"א (13.9.20). היה חקלאי וסופר עברי. הוריו היו מחלוצי העלייה השנייה. הסופר גדל והתחנך בכפר יחזקאל, ובו סיים את בית הספר העממי. הוא למד שנה אחת בגימנסיה בירושלים, אך חזר למושב לעבוד במשק הוריו. בשנים 1944-45 שירת בחיל הנוטרים, בו סיים קורס מפקדי הכיתות. בפרוץ מלחמת העצמאות התגייס לצה"ל ופקד על מחלקת עולים. יצחק לבנה נפל בקרב על לטרון בכ' סיון תש"ח (9.6.1948). אחרי מותו קיבל דרגת סרן.

לבנה פרסם שירים ורשימות בעתוני נוער, מהם שכונסו אחרי נפילתו בחוברת לזכרו. במלאות שנתיים לנפילתו פורסם הספר "מי ראה את האפרוח", מחרוזת שירי ילדים מהווי הכפר.

מי ראה את האפרוח?

הדוגרת מקרקרת
ושואלת וחוקרת:
מי ראה בין השיתים
את אחד האפרוחים?

הדבורה שבמכורת
לא יודעת. רק אומרת
שאולי ראה הסוס
את האפרוח באבוס...

גם הסוס אינו יודע.
לא יודעת הצפרדע,
גם חמשת הילדים
לא ראו ולא יודעים.

הדוגרת ממחרת
מקרקרת וחוקרת...

ופתאם הילד גם
מגלה את האפרוח
שנרדם לו בפנה –
על התרד בפנה!

האף הסקרן

האף היה סקרן אים:
היה מציץ לכל מקום,
אוכל עם הפה, מריח, נדחק,
לחלב, לקפה, לצלחת מרק.

ופעם האף הסקרן הטפוש
רצה להציץ במקומם על האש...
בעם המקומם, התרפת, התרגז:
סור, הסקרן! אל תגש, אל תעז!

האף המסבן החבלבלי, התביש
וקור למקומו באמצע הפנים.

וכךם צחקה הגדולים, הקטנים,
על האף הסקרן, על האף הטפוש.
שרצה להציץ במקומם על האש.

הקמקום רצה לנום

הקמקום בצבע חום
לא רצה היום לקום,
הוא רצה היום לנום –
הקמקום בצבע חום.

הקמקום בצבע חום
לא רצה היום לרתת,
הוא אמר שאין לו פח –
הקמקום בצבע חום.

באו אמא, ילד, דוד
ובקשו אותו מאד,
ובקשו אותו לפה,
שימוג להם קפה.

הסבים קמקום בצבע חום,
מוג להם קפה שחום,
ומיד חזר לנום –
הקמקום בצבע חום.

הַעֲשׂוֹן

פַּעַם בְּבִקְרַת הַעֲשׂוֹן
לָצֵאת מִתּוֹךְ תַּנּוּר יָשׁוּן,
הִתְגַּלְגַּל בְּעִגּוּלִים
וְהִסְתַּבֵּר בְּתַלְתְּלִים.

הַתַּלְתְּלִים הִתְבַּלְבְּלוּ,
הִשְׁתַּעֲלוּ וְשָׂאוּ:
"מַה קָרָה פִּתְאֵם הַיּוֹם?
אִי אֶפְשָׁר לִרְאוֹת,
אִי אֶפְשָׁר לְנַשֵּׁם!"

רַק אַבְיֵסֵל כָּלֵל לֹא נִבְהַר,
נוֹפֵף, נוֹפֵף בְּשִׁמְי יָדַיִם –
וְהַעֲשׂוֹן מֵהָר חִיש־קָל
הִתְעוֹפֵף לוֹ לְשָׁמַיִם.

הַמְּטָרוֹת הַשׁוֹבְבוֹת

הַמְּטָרוֹת הַשׁוֹבְבוֹת

כָּל הַיּוֹם מְסַתְּבוֹת,

סוֹבְבוֹת הֵן שׁוֹב וְשׁוֹב

עַל הַסֵּלֶק, עַל הַכְּרוֹב,

עַל הַפּוֹל, עַל אֲפוֹנָה,

עַל הַגֶּזֶר בַּפֶּנֶה.

מַתִּיזוֹת טְפוֹת שֶׁל מַיִם

כְּמוֹ הַגֶּשֶׁם מֵשָׁמַיִם.

הפֿרד און

הפֿרד און

הוא פֿרא־פֿרד :

מטֿלטל אַת השרֿשרת,

ורוקע בֿרגֿליו,

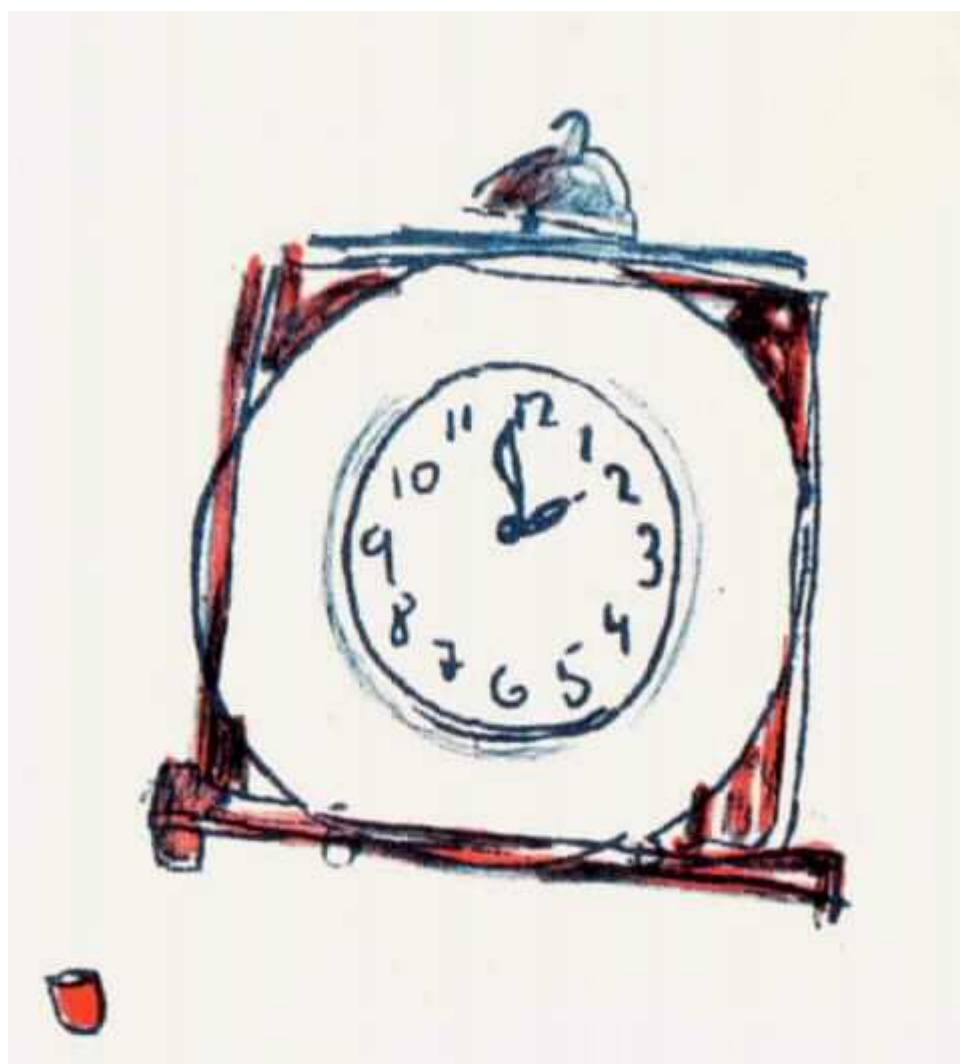
וזורק אַת הסמֿלון,

וקורע אַת האָפּף!

פֿרא־פֿרד

פֿרד און!

השעון והאצבעון

כל הערב השעון
ספר ספור לאצבעון.

דבר, תקתק, שלש שעות,
גרדמו שֶׁתן, בסאות...

והאצבעון פהק, אמר:

«שעון, שעון, כבר מאחר,
צריך לישון, תמשיך מחר!»

מדוע כאב ראש לברוש

הצפרים על הברוש
התחילו לרעש:
הסנונית ספרה על פרעש,
הנמיר דבר עם הפשוט,
והעורב
רצה להתערב.

צעקו

וץחקו,

והרבו כל כך לרעש -

עד שלברוש

כאב הראש...

מכחול כחל

התרנגל רצה לשחל
מכחול כחל בתוך החול,
מכחול קטן, מכחול כחל –
היזה קחר גדול, גדול.

חפר גמה בצפרנים,
במקורו הביא קצת מים,
שחל, ישר, חכה יומים –
אך המכחול מאן לגדל.

התרנגל עצוב מאד,
יושב, חושב לו עוד ועוד,
חושב: מדוע המכחול
אינו רוצה להיות גדול?

אמר לו חברו חנן:
בוא נשאל את הננן!

אך הננן צחק בקול,
צחק, אמר:
"מכחול כחל
לא יהיה יותר גדול!"

העגבניה

העגבניה היפהפיה
בוכה מאד ובוכיה:

רוצה מאד העגבניה
לנסע מעט באניה.

רחם עליה המלפפון
טלפן מהר בטלפון,

הזמין מקום באניה –
לעגבניה היפהפיה.

מה אומרת הצפרדע

מי יודע? מי יודע?
מה אומרת הצפרדע?
"קנה קנה קנה, וקנה קנה קנה!"
היא שמחה או עצובה?

דג קטן בתוך המים
התעניין כבר פעמים:
"נא הגידי, תביקה
את שמחה או עצובה?"

והצפרדע במקום תשובה
רק עונה:
"קנה!"

"קנה קנה!"

הכלים בשבת

הכלים שבמטבח

בשבת שמחים כל קרן:

הארון שבקיר

פותח בשיר.

הקמקום החכם

מזמזם בקול רם,

הסיר הכחול

יוצא במחול,

ואפילו המחבת

התקשטה לכבוד שבת.

ורק הספל הטפסון

ציף מאד, רוצה לישון.

מה אכפת, מה אכפת –

לשישן לו בשבת!

אביטל והגמל

פעם הגמל
צמד ושאל:
למה לבקם יש גב מעגל
ורק לי יש על הגב דבשת?

כעס הגמל כעס גדול,
לא רצה לעבוד, לא רצה לאכל
לא הלך לשחק עם הילדים בחור,
לא נתן אף לאחד לגשת.

בא אביטל
ואמר לגמל:
גמל, גמל,
קח אותי לגדעון פנהלר ו'

כרע הגמל על ברבנים
קרא לאביטל לגשת:
טוב שיש לי הדבשת
שב ורכב אחת ושתיים.
על גבי, גב הגמל —
אל גדעון פנהלר ו'

הגביע האדום

הגביע האדום
כל הבקר הוא מזיע,
הוא מזיע כל היום,
לא יכול פשוט לנשם:
— „איפה יש טפה של קר ?
חם בצל וחס באור !”

רץ גביע לכיור
לחפש טפה של קר,
פתח את הברז,
וכמו בברכה
התרחץ, התנוצץ
בגיל ושמחה.